

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2024 / ročník XXXIV

Rozhovor
s plk. Pavlem
Bártíkem

DIECÉZNÍ
POUŤ 2024

Relikvie
sv. Václava

Večer mladých ve Strakonících

Prostory kostela sv. Markéty a gymnázia ve Strakonících hostily 4. října, tedy v předvečer Diecézní pouti 2024 „Večer mladých“.

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Zúčastnili se mladí z celé naší diecéze. Sešli jsme se v 18 hodin v kostele a prožili společně mši svatou. Dále byla na programu katecheze o modlitbě, kterou si pro nás připravil novokněz Vojtěch Razima. Nejen Božím slovem živ jest člověk, a proto následovala večeře. Po ní jsme se sešli v menších skupinkách a diskutovali právě o již zmíněné modlitbě a naší zkušenosti s ní. Program v kostele jsme završili modlitbou chval pod vedením kapely Escape.

Následoval přesun do budovy gymnázia, kde byly připravené různé aktivity. Mnozí si vybrali variantu hraní deskových her, další zhlédli film Dva papežové a někteří si našli klidné místo a pokračovali v diskusních skupinkách.

Sobotu jsme započali modlitbou a společnou snídaní. Poté se každý přesunul po vlastní ose na program Diecézní poutě.

Chtěli bychom Vám moc poděkovat za živé společenství, které jsme během této krátké akce dokázali vytvořit. Děkujeme!

Tým DCM

Obsah

Večer mladých ve Strakonících	2
Editorial	3
Diecézní pouť byla navzdory počasí požehnaná	4
Víta Marčík potěšil v hospici	5
Tak trochu jiný den s policií ve Vlachově Březí	6
Nepomuk: Návštěva z farnosti sv. Jana Nepomuckého v Kansasu	7
Rozhovor s plk. Ing. Bc. Pavlem Bártkem, ředitelem Územního odboru Prachatic Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje	8
Personalia	9
Relikviář lebků sv. Václava	10
Slovo života pro děti	12
Most mezi římskokatolickou církví a LGBTQ+ lidmi	14
Křesťanská naděje eschatologická	15
Oslava 15 let fungování KRC Petrklíč	16
7. Záhořské cyklobraní	17
Téma: Darovat čas	18
Ceny Charity ČR	18
Farní odpoledne s Charitou	19
Strakoničtí dudáci zahráli v kostele i na parkovišti	19
„Zlaté“ ohlédnutí za svatováclavskou poutí ve Staré Boleslavi	20
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	21
Setkání církevních muzeí v Nepomuku	21
Teologická fakulta zahájila nový akademický rok	22
Oprava kostela sv. Prokopa a sv. Jana Křtitele	23
Představujeme Dvůr naděje a zveze na jeho modlitební večery	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 10. 2024

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo byl vzácným hostem a hlavním celebrantem mše svaté na letošní Diecézní pouti ve Strakonících. Více v článku na straně 4; Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Foto: Česká národní banka

Svatováclavský dukát. Mince byla vydána 17. září 2024. Rází se ze slitiny obsahující 986¹⁰ dílů zlata a 13⁸⁰ dílů mědi a vydává se v běžném provedení. Na lící straně je český lev. V opisu na obvodu mince je text „ČESKÁ REPUBLIKA“. Při spodním okraji mince je ročník ražby „2024“. Značka České mincovny, která je tvořena písmeny „Č“ a „M“, je vpravo od písmene „B“. Na rubové straně mince je portrét svatého Václava s přílbou. V opisu po obvodu mince je text „SVATÝ VÁCLAVE NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM I BUDOUCÍM“ a „ČESKÝ DUKÁT“. Ke každé minci se dodává katalogová karta červené barvy, na níž je popis mince a její plastické vyobrazení. Více v článku na straně 20.

Editorial

Vážení čtenáři,

„Listopad, listopad, lísteček na zem spad. Zlatý lístek z javora, zima už jde do dvora.“ Tuhle dětskou říkanku si většina z nás pamatuje. Jedenáctým měsícem v roce vrcholí podzim, kdy se příroda pomalu, ale jistě připravuje na zimní spánek, aby po něm přišlo období rašení, nový život. To nakonec symbolizuje i načervenalá barva javorového listu, která připomíná ranní červánky, začátek nového dne. Listopad navíc uvádí Památku všech věrných zemřelých, kteří sice ukončili svoji pozemskou pouť, ale s nadějí očekávají vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.

Uplynulý měsíc říjen přinesl pro naši diecézi zajímavý okamžik, když 21. října přivítal bývalý dominikánský klášterní kostel Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích relikvii – lebku svatého Tomáše Akvinského, prvního učitele církve, který se celým svým učením snažil o harmonizaci víry s rozumem. A nejen to. Výkladem křesťanské lásky, milosrdenství a dobročinnosti vnesl tento učený dominikán do tradice evropského myšlení zásadu minimálního sociálního zabezpečení. Jeho myšlenky tvoří i v dnešní době základní kámen sociální nauky církve a ovlivňují úkoly a rozsah sociální politiky států na celém světě.

Je více než symbolické, že ještě před relikvií sv. Tomáše Akvinského doputoval z římské centrály dominikánského řádu dokument z počátku 18. století, potvrzující existenci a činnost bl. Jindřicha Libraria OP. Bude tak konečně možné, abychom udělali definitivní tečku za diskusemi o přínosu prvního převora českobudějovického dominikánského kláštera k založení našeho města.

JUDr. Jan Kotous

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky pošlete na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Diecézní pouť byla navzdory počasí POŽEHNANÁ

V sobotu 5. října 2024 se po třech letech konala další Diecézní pouť, na které po celý uplynulý čas úzce spolupracovalo Pastorační středisko s římskokatolickou farností Strakonice za finančního přispění Města Strakonice.

Pouť se konala v historickém areálu hradu ve Strakonících. V předvečer se mládež z celé diecéze setkala v kostele sv. Markéty a později gymnáziu při **Večeru mladých**, pořádaném Diecézním centrem pro mládež (DCM) pod vedením otce Rafaela Kacy. Na nádvoří strakonického hradu bylo ten večer také rušno, protože se tam stavěly stany a pódium a také probíhala příprava ministrantů.

V sobotu ránu zaplnilo areál hradu téměř 50 dobrovolníků, kteří chystali liturgický prostor, občerstvení a stanoviště pro děti. Kolem půl deváté začali přijíždět první autobusy poutníků, které vítali ostiáři z řad mladých. „I přes nepřízeň počasí je radost sledovat množící se počet poutníků, kteří zaplňují nádvoří našeho strakonického hradu v jedno velké společenství,“ komentoval příchod poutníků Petr Dvořák, spolupředatel z farnosti Strakonice. Vzácným **hostem a hlavním celebrantem letošní Diecézní poutě byl apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo**, který svým úsměvem okouznil všechny poutníky. V homilii apoštolský nuncius vyzdvihl, že Duch svatý utváří jednotu naší církve a také, že je naším osobním advokátem, který se nás vždy zastává. Každý potřebujeme takového přímluvce. „Bylo pro mě velkou ctí sloužit jako jáhen po boku tak charismatického člověka,“ popsal svůj prožitek jáhen Václav Pikeš ze Sušice. „Nejsilnější dojem si nesu z lidství pana nuncia. Úžasný člověk, prostý, radostný a šířící pohodu,“ sdělila své dojmy paní Milada Pouzarová a dodala: „Navíc jsem potkala spoustu známých, kteří si mě ještě pamatovali z biskupství.“

Po ukončení mše svaté poděkoval otec biskup Vlastimil místní farnosti za její nasazení a pomoc a podotkl: „Velice si vážím, že jste to nevzdali a přijeli. Zvláště mě potěšilo, kolik kněží se připojilo k dnešní liturgii.“

Pak si poutníci mohli vybrat ze **tří zajímavých přednášek a dětského programu**. Rytířský sál strakonického hradu, kde

Apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo byl hlavním hostem letošní Diecézní pouti.

Mši svatou celebroval Mons. Okolo a koncebrovali oba českobudějoví biskupové.

Zaplňené nádvoří strakonického hradu při promluvě otce nuncia.

Závěreční požehnání udělili poutníkům Mons. J. T. Okolo a biskup českobudějovický Mons. V. Kročil.

se konala životopisná přednáška otce nuncia, se rychle zaplnil. Velký zájem byl také o podnětnou a praktickou přednášku manželů Imlaufových z Prahy o tom, jak mohou rodiče pomáhat dětem a dospívajícím v budování zdravé identity. Neméně byl obsazen kostel sv. Prokopa, kde bosý karmelitán, kněz a podpřevor kláštera Pražského Jezulátka Pavel Pola, OCD, uvedl přítomné do kontemplativní modlitby, která je v křesťanské tradici chápána jako vztah přátelství s Bohem, přebývání v Boží přítomnosti a cesta do vlastního nitra či naslouchání hlasu ticha s praktickými příklady. „Dětský program vzbudil zájem malých poutníků natolik, že se jejich touha objevovat a tvořit přenesla i na dospělé“ zhodnotila dětský program katechetka Štěpánka Talířová z krumlovského vikariátu, která měla na starosti jedno z 11 stanovišť. V půl jedné zahájilo divadlo Teátr Pavla Šmída „Pohádku z buďiku“ o výstředním učiteli Zeitmannovi, který cestuje po světě a učí děti nový předmět nazývaný časopis, aby uměly dobře zacházet s časem.

Na závěr Diecézní poutě 2024 zaplnili děti i dospělí do posledního místa kostel sv. Markéty. Před **závěrečným požehnáním otce nuncia a otce biskupa Vlastimila** si děti vyzvedávaly odměny.

Mnozí byli překvapeni počtem poutníků navzdory nepříznivému počasí. „Bylo to krásné svědectví o tom, že církev semknutá kolem našich pastýřů je skutečnou rodinou,“ zhodnotila pout Štěpánka Talířová. Paní Markéta Štětková z farnosti Hosín dodala: „Musím říct, že vše teprve doprožívám. Ale v každém případě výborná organizace, pestrý program, spousta dobře naložených lidí i přes ne příliš příznivé počasí. Obohacující hosté. Odjíždím velmi příjemně duchovně osvěžena.“ I Tomáš Petrů z farnosti Jindřichův Hradec odjížděl spokojený: „Z diecézní poutě mám radost, že jsme s dětmi zvládli brzy ráno vstát a společně s naší farností putovat do Strakonice, že přestalo pršet, že společného prožití mše svaté a z množství dětí, které se na pouť z celé diecéze vypravily; potěšil mě výběr liturgických textů k Duchu svatému a kázání apoštolského nuncia.“

„Bylo to zase skvělé dobrodružství a velký dík patří farníkům pulzující farnosti Strakonice,“ uzavřel Diecézní pout 2024 ředitel Pastoračního střediska otec Tomas van Zavrel a dodal: „A teď zbývá na rok 2027 nalézt vhodné místo na další Diecézní pouť.“ Příští rok se koná Pouť rodin, a to v Písku 14. června. V roce 2026 je na řadě Pouť dětí v Borovanech.

Iva Hojková

Víťa Marčík potěšil v hospici

Bard usměvavého kumštu Víťa Marčík vystoupil poslední srpnový čtvrtek v našem hospicovém parku. S moudrostí a křesťanským přesahem vtáhl se svým synem Jaroslavem do příběhu nejen přítomné děti, jejich rodiče, prarodiče, strejčky, tetičky, ale i pacienty hospice a Domova matky Vojtěchy. Byť těžce nemocní, nemuseli přebývat bezcílně v „zavřeném nemocničním pokoji“ a nechali se pohltit příběhem o Sněhurce a sedmi trpaslících. Snad ještě více však atmosférou, kterou živelný Víťa svým nadšením v přihlížejících vyvolal. Byla to koupel pro duše přihlížejících – mladé i staré, zdravé i nemocné. Tak se táta a syn Marčíkovi stali zdravotníky. Neboť jak kdysi řekl vojenský lékař Jonathan Hutchinson (+1913): „Lékař může uzdravit někdy, ulevit často, potěšit vždycky.“ I to je hospic.

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.,
prezident Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče

Foto: Robert Huneš

Foto: Robert Huneš

Tak trochu jiný den s policií ve Vlachově Březí

Svatomichaelská slavnost s prachatickou policií se uskutečnila v neděli 29. září 2024 o svátku svatých archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela ve Vlachově Březí v areálu vlachobřežského zámku a pivovaru.

Otec Šimon Stančík, vlachobřežský farář a autor myšlenky Svatomichaelské slavnosti s prachatickou policií, nejprve v chrámu Zvěstování Páně přivítal hlavního celebranta mše svaté Mons. ThLic. Davida Henzla, generálního vikáře českobudějovické diecéze a oba policejní kaplany – plukovníka ThDr. Mgr. Jiřího Ignáce Laňku, Ph.D. a poručíka Mgr. Grzegorze Řehoře Żywczoka ze Starokatolické církve. S radostí přivítal i vzácné hosty z řad policistů: brigádního generála Mgr. Tomáše Kubíka, náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování; brigádního generála Mgr. Ludka Procházku, ředitele krajského ředitelství policie Jihočeského kraje; plukovníka Ing. Pavla Bártíka, ředitele Územního odboru Prachatice Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje a spolu s nimi i všechny přítomné policisty, místostarostu Prachatic Ing. arch.

Jakuba Nepustila a starostku Vimperka Ing. Jaroslavu Martanovou.

„Dnešní mše svatá bude sloužena za policisty – generální vikář bude sloužit za živé policisty a já za zesnulé,“ oznámil v úvodu slavnostní bohoslužby otec Šimon.

Generální vikář David Henzl pak v homilii mimo jiné řekl: *„Velmi si vážím práce policistů, kteří se snaží pomáhat a chránit. Aby mohl člověk pomáhat a chránit druhé, potřebuje k tomu notnou dávku odvahy. Musí být člověkem, ve kterém není lsti, jak jsme o tom četli v evangeliu v případě Natanaela. Musí být spravedlivý a dávat každému, co mu patří. Co náleží člověku, dává člověku, co náleží Bohu, dává Bohu. Člověk, který je spravedlivý, dokáže*

Foto: Stanislava Vitoňová / Clovek a víra

unést nejen sám sebe, ale i ty druhé, protože měří a váží, protože rozlišuje. Neunáhluje se, nepodléhá vášním. Víme, že to není vůbec jednoduché. Prosíme Boha, archanděly a anděly o pomoc, a zvláště svatého Michaela o to, aby nás chránil v boji proti zlobě a úkladům nepřátel. Když se takto modlíme upřímně, můžeme si být jisti, že se nám takové ochrany dostává a vyvarujeme se mnohých pádů.“

Po mši svaté následoval bohatý program, který zahrnoval žehnání policejní techniky, ukázky složek Integrované záchranné služby, zásah policejní hlídky se Sborem dobrovolných hasičů Vlachovo Březí, vystoupení služebních kynologů, představení výzbroje a výstroje Policie České republiky a různé soutěže. K dispozici byly i řídicí trenážery. O hudební závěr se postaraly děti z místní Základní umělecké školy.

Jak to všechno vzniklo?

Duchovní otec Šimon Stančík navrhl řediteli Územního odboru Prachatice, panu plukovníkovi Pavlu Bártíkovi uspořádání podobné slavnosti s policií, jakou byla hasičská pout 18. května 2024 v Prachaticích. Pan plukovník myšlenku uvítal, a když vedení Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje souhlasilo, mohlo se začít s přípravami. „V rámci Jihočeského kraje to byla premiéra,“ říká pan plukovník Pavel Bártík, a pokračuje: „Slavnost jsme nazvali 'Tak trochu jinak s policií'. Neměli jsme žádné ambice. Chtěli jsme dětem i dospělým příjemnit nedělní odpoledne. A chtěl jsem dát svým věřícím kolegům možnost slavit mši svatou ve spojení se svou profesí, ve slavnostní uniformě. A nevěřícím kolegům umožnit nasát duchovní atmosféru. Všechno bylo dobrovolné a měl jsem radost, že bylo na mši svaté hodně lidí a že lidi zaujal i doprovodný program. Podle odhadu přišlo několik set lidí i přesto, že se slavnost kryla s hojně navštěvovanou svatováclavskou poutí ve Strakonících a dalšími akcemi. Celá slavnost byla od organizátorů i účastníků hodnocena kladně.“

Stanislava Vitoňová

NEPOMUK: Návštěva z farnosti sv. Jana Nepomuckého v Kansasu

Ve středu 4. září 2024 přicestovala do Svatojánského muzea v Nepomuku rodina z města Atwood ve státě Kansas v USA.

Byla jsem jejich návštěvou překvapena a zároveň i dojata, když jsem se dozvěděla, že jsou z diecéze Salina, v níž je farnost sv. Jana Nepomuckého. Češi do jedné části kraje Rawlins přišli v roce 1886 a udržovali si rodný jazyk. Bylo pro ně obtížné jezdit do vzdálenějších farností, kde se navíc mluvilo anglicky, a tak jednou do roka za nimi přicházel český kněz, vyslechl jejich zpovědi a sloužil mši svatou. Nakonec se rozhodli postavit vlastními silami severně od města Beardsley kostel a zasvětili jej sv. Janu Nepomuckému. Bylo to v roce 1917. K jejich farnosti byly později přičleněny další dvě, takže se v roce 1937 stala angličtina převládajícím jazykem farníků. To mělo za následek, že český nápis nad oltářem „**Svaty, Svaty, Svaty, Hospodin Buh Zastupu**“ byl změněn na latinský „**Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth**“. Ale česká jména dárců na vitrážích jsou v kostele stále, jakož i původní oltáře se sochami světců. Kostel dnes stojí osamoceně v prérii; Beardsley se totiž stalo „*městem duchů*“ – městem, jež bylo opuštěno, vysídleno a nebylo obnoveno.

Asi dvacet šest metrů vysoká věž kostela sv. Jana Nepomuckého, zakončená stříbrnou kupolí, je viditelná v rovinaté prérii z velké vzdálenosti. Lidé odešli, ale Johánek zůstal a dál spojuje lidi.

Štěpánka Kodýdková,
ředitelka Svatojánského muzea

Foto: archiv farnosti Beardsley

Rozhovor s plk. Ing. Bc. Pavlem Bártíkem, ředitelem Územního odboru Prachatic Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje

O proběhlé Svatomichaelské slavnosti ve Vlachově Březí, o povolání policisty a o dalších tématech si povídala Stanislava Vitoňová.

Jak na Vás působila mše svatá v rámci svatomichaelské slavnosti?

Já jsem z kategorie lidí, kteří jsou touto problematikou nepolíbení, ale mám z ní pozitivní pocity a vůbec prostředí kostela na mě vždycky dýchalo jakýmsi klidem a vyvolávalo ve mně uspokojení a zklidnění. Prostory vlachobřezského kostela jsou naprosto úžasné, až mě překvapilo, jak krásný kostel je ve Vlachově Březí. Bylo velmi příjemné tam tu hodinu sedět a opravdu se oprostít od všech problémů, které nás provázejí.

Líbil se mi přístup všech duchovních – pana generálního vikáře Mons. Henzla, pana faráře Šimona Stančíka i obou našich kaplanů. Tolerovali to, že my jsme přece jen ozbrojená složka a přistupujeme k tomu všemu trošičku střízlivěji, opatrněji. Také mi pomohlo, že jak v kostele, tak pak i venku jsem byl obklopen lidmi, kterých si nesmírně vážím a mám k nim blízko, ať to byli kolegové policisté nebo kolegové od hasičů či lidé z civilní sféry. Měl jsem radost, že jsem s nimi mohl strávit neděli. Na mši svaté byl s námi i náměstek policejního prezidenta, brigádní generál Tomáš Kubík a vím, že je to věřící člověk. Velmi si vážím toho, že přijel a podpořil nás z policejního prezidia. Pan krajský ředitel generál Procházka byl také přítomen.

Máte mezi policisty nějaký svůj vzor?

Mám jich celou řadu. Já už jsem u policie 33 let a v minulosti jsem potkal celou řadu ikon. Budu jmenovat aspoň jednoho člověka – mou velkou ikonou byl můj předchůdce pan doktor Svatoš, který tady pracoval jako ředitel, když jsem tady sloužil. On už v řadách policie není, ale jsme v kontaktu a nesmírně si ho vážím.

Jaký by měl být ideální policista, jaké by měl mít vlastnosti?

Záleží na tom, u jaké služby působí. U pořádkové služby, kde policisté zasahují a musí být rázní, nemůže být přesměřovaný empatický člověk, jako jsou třeba naše policistky, které objasňují závažnou trestnou činnost, které pracují např. s kriminalitou dětí a mládeže nebo s kriminalitou, která je na dětech páchaná apod. Ano, jde o celou řadu vlastností. Někdy musíme být empatictí, někdy důrazní, nekompromisní, někdy přátelští, někdy si musíme držet odstup. Je to práce s lidmi a ta je hodně těžká, proto si svých podřízených a kolegů nesmírně vážím, protože dělají svou práci dobře.

Máte nějaké plány na opakování slavnosti příští rok?

Ještě je brzo uvažovat nad tím, jestli se něco podobného příští rok uskuteční a kde. Víte, mně se prostředí vlachobřezského

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

zámku moc líbí a vážím si také toho, že všichni, kteří byli zainteresováni na slavnosti počínaje městem, dobrovolnými hasiči a konče Základní uměleckou školou, nám poskytlí neuvěřitelný servis a neskutečnou podporu a spolupráci a díky nim všechno klaplo, jak to klapnout mělo. Samozřejmě jsou věci, které jsme měli udělat líp, vždycky se člověk poučí z toho, co se mu nepovedlo. Myslím si, že zázemí, které nabízí Vlachovo Březí, je ideální, takže pokud budeme slavnost příští rok opakovat, rád bych ji měl zase zde.

Na dobrovolných hasičích ve Vlachově Březí se mi líbí, jak táhnou za jeden provaz. Mají všechno perfektně zorganizované, a když se něco pořádá, jdou do toho všichni po hlavě a přicházejí i se svým know-how a návrhy, co udělat jinak, lépe. I přístup Města byl naprosto úžasný. Pan starosta Dragoun nám vycházel všemožně vstříc a z jeho úst jsem slyšel: „Není problém“ snad víckrát než za celý svůj život.

A líbil se mi nejen přístup organizací, ale i duchovních osob. Líbilo se mi, že i když to byli duchovní z různých církví, semkli se a snažili se zpříjemnit lidem neděli i po duchovní stránce. Byli s námi i dva policejní kaplani – s panem Jiřím Ignácem Laňkou se znám z týdenního školení v Praze a velmi si ho vážím, protože to je naprosto vyrovnaná osoba, a kdybych měl nějaký problém, vyhledal bych právě jeho. Druhým kaplanem byl pan Grzegorz Řehoř Żywczok, s nímž mě pojí přátelství. On pracuje v Českých Budějovicích na operačním středisku Integrovaného záchranného systému. Je to hodně empatický

člověk, vyzařuje z něj chuť pomáhat lidem a jsem rád, že i on se slavnosti zúčastnil.

Jak by mohli lidé policistům pomoci?

Ideální by bylo, kdyby obecně platily hodnoty, které vyznávají věřící lidé. Kdybychom se řídili Desaterem, nemusíme mít zákony a nemusí existovat ani policie. Kdyby žili lidé podle Desatera, nemusí tu být ani policisté, ani vojáci. Jenže v reálném světě to funguje jinak. My bojujeme s pokrytectvím, s chamtivostí apod. Prosim věřící lidi, aby se za nás modlili, aby nám šla práce od ruky, a hlavně aby se policisté, kteří nastupují do práce, vraceli živí a zdraví zpátky k rodinám.

Jsou Prachatice jako region něčím specifické?

Já jsem měl možnost v rámci své policejní dráhy působit i mimo Prachatice. Moje pracovní kariéra začala na karlovarsku v Ostrově nad Ohří, potom jsem pracoval tady v Prachaticích, pak jsem se přemístil do Českých Budějovic, do Strakonice, takže mám možnost srovnání. A ubezpečuji občany v okrese Prachatice, že okres Prachatice patří mezi nejbezpečnější místa v republice. A moje přání je, aby byl ještě bezpečnější. Samozřejmě se i tady stávají závažné trestné činy a zločiny.

Co Vás motivuje k práci u policie?

Já si nedokážu představit, že bych dělal něco jiného. Baví mě pracovat s lidmi, kterým věřím, a to je právě případ zdejšího Územního odboru Prachatice. Jsem tady obklopen profesionály a lidmi, kterým mohu věřit, a to mě motivuje k tomu, abych u policie setrval.

Jak jste přišel k práci u policie?

Můj asi prastrýc byl brigádní generál Bártík, který bojoval za druhé světové války proti fašistům, má bustu ve Stachách. On byl voják. A mě vždycky přitahovala uniforma. Původně jsem se chtěl stát vojákem z povolání, chtěl jsem se stát pilotem nadzvukového letadla, ale to mi nevyšlo, na to jsem byl přerostlý a nevešel bych se do kabiny, tak jsem se rozhodl pro dráhu u policie a pro policejní uniformu. A udělal jsem dobře, nelituji toho.

Co je ve Vaší službě nejtěžší?

V rámci naší práce se setkáváme s hromadou neštěstí: úmrtí, zranění dětí, násilí na dětech nebo na starých lidech, nebo když třeba lidé, kteří celý život šetří, přijdou najednou o veškeré své úspory, protože je o ně nějaký podvodník připraví – to jsou věci, které v člověku zanechají stopu. Ale jsou tady i dobré věci, třeba když se nám podaří vypátrat pachatele a poškozeným lidem se vrátí ukradené věci, nebo když někomu zachráníme život. Teď o víkendu zachránili mí dva podřízení lidský život při dopravní nehodě – to jsou věci, které mě ženou dopředu a nabíjejí.

Chtěl byste něco dodat?

Víte, trošičku jsem měl z té naší víkendové akce strach a spadl mi kámen ze srdce, že to dopadlo dobře. Poděkování patří hlavně otci Šimonovi, že slavnost vymyslel. On s námi musí mít trpělivost, protože my jsme takoví tvrdáci, jsme hodně opatrní, naše profese nás trošku deformuje, že si držíme odstup od lidí, které neznáme, a někdy i od těch, které známe.

Personalía

A/ Životní jubilea:

R. D. František HALAŠ,

oslavil **30. 10. 2024 své sedmdesáté osmé narozeniny.**

Karel LEDNICKÝ, trvalý jáhen,

oslaví **13. 11. 2024 své osmdesáté druhé narozeniny.**

R. D. Bc. Miroslav ŠTRUNC,

oslaví **16. 11. 2024 své třicáté páté narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B/ Výročí jáhenského svěcení:

Karel HOFBAUER, trvalý jáhen, oslaví **7. 11. 2024 své dvacáté páté výročí jáhenského svěcení**

K výročí jáhenského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 2. 11.** 15:00 Č. Budějovice, kaple sv. Otýlie: mše svatá
- 8. 11.** 17:00 Protivín: mše svatá
- 9. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: hubertská mše svatá
- 19. 11.** 9:00 Štěkeň: kněžský den
- 21. 11.** 17:00 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá
- 24. 11.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá ze slavnosti Krista Krále
- 30. 11.** 16:30 Č. Budějovice, náměstí Přemysla Otakara II.: rozsvícení vánočního stromu
- 1. 12.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 6. 12.** 16:15 Č. Budějovice, katedrála: nešpory
- 6. 12.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Změna vyhrazena

Když pracujete třicet let s neštěstím a s různými lidmi, zjistíte, že všem lidem nemůžete věřit, a to vás potom určitým způsobem zdeformuje. V každém hned vidíme pachatele, na každého hledíme jako na podezřelého a málo komu se otevřeme.

Děkuji Vám za rozhovor, pane plukovníku, i za tu nedělní slavnost! A jménem všech děkuji za Vaši službu i službu všech policistů. Děkujeme, že nás chráníte a že nám pomáháte a že to děláte s upřímností a velikým nasazením. Budeme se za Vás modlit.

Ptala se Stanislava Vitoňová

Relikviář lebky sv. Václava

2. část – dokončení z říjnového vydání

Svatovítská klenotnice přišla za husitských válek o většinu svých vzácných předmětů. Za své vzala nejen honosná tumba z drahých kamenů a kovů ve svatováclavské kapli v katedrále na hrobě světce, ale také zlatá busta – herma pro lebku sv. Václava darovaná Karlem IV., která byla její volnou součástí.

Nejméně do roku 1476 byla lebka sv. Václava uschována v Plzni ve schránce z purpurového sametu. Podle Starých letopisů českých daroval král Vladislav II. Jagellonský „hřiven stříbra centnýř na ozdoby hlav dědiců svatých českých“. Práce se postupně platila z kutnohorské urbury, jak svědčí účty. Mincmistr platil „zlatníku na hrad pražský“ nejen za busty, ale také za „dílo majestátu královského“, tedy nový královský trůn. Král Vladislav Jagellonský dal z lebky světce vyjmout čelist a zhotovit poprsí. Její velikost určila šířku relikviáře. Čelist se vkládala do relikviáře po odklopení knížecí koruny. Tato busta se brzy po svém vzniku stala velmi populární a napodobovanou.

Světce (sv. Václav) mladšího středního věku zapadá do trojice relikviářových bust mezi mladičkou tvář sv. Víta a stařeckou tvář sv. Vojtěcha jako druhý ze tří stupňů lidského věku. Busta má dva reprezentační atributy:

rozměrnou knížecí čepici a čelenku posázenou drahokamy, která je jasnou aluzí na královské koruny. Zpřímá hledící vousatá tvář sv. Václava s pravidelnými rysy, lemovaná vlnitými vlasy, jejichž prameny se navzájem oddělují a vybíhají do prostoru, působí poněkud archaicky. Může to být tím, že autor v typu světcovy hlavy záměrně navázal na starší sochařské vzory, přináležející době konce 14. století.

Starší literatura předpokládala, že všechny tři busty vznikly najednou, čemuž ale příliš nenasvědčují archivní zprávy ani charakter samotných děl, která se od sebe stylově liší. Jediným shodným motivem všech jsou podpurné postavičky andílků, odlité ve stříbře podle jednoho modelu a podbusty osazené neznámo přesně kdy. Je možné, že busty vznikaly ve větším časovém rozpětí, zhruba v letech 1484-1500. Má se za to, že busta sv. Václava je mladší než busta sv. Víta, byť je připomínána už roku 1487. Všechny busty byly nicméně chápány jako jeden soubor hlavních světců katedrály a její inventář je v roce 1503 zmiňuje jako dar krále Vladislava.

Představení busty sv. Václava v nejvýznamnější svátek (18. června 1487) bylo spojeno s návštěvou krále Vladislava Jagellonského (který usedl pod baldachýn nového trůnu), s udělením devadesátidenních odpustků pro návštěvníky

Relikviářová busta svatého Václava darovaná Vladislavem Jagellonským.

hrobu sv. Václava a se zpěvem Svatováclavského chorálu. Busta patřila ke hrobu světce do kaple sv. Václava a její volnou součástí se stala dvojice svícňů, které byly dodány roku 1471. Jagellonská herma – busta v kapli stála až do roku 1964.

O svátcích se busty sv. Václava, Víta a Vojtěcha stavěly na hlavní oltář katedrály až do roku 1699, kdy je vystřídala čtveřice barokních bust od zlatníka Jana Jiřího Heyera. Heyer pracoval na nejlepších církevních zakázkách té doby pro pražské arcibiskupství, metropolitní kapitolu u sv. Víta a Lorentánskou pokladnici. V letech 1698–99 na objednávku pražského arcibiskupa Jana Josefa Breunera zhotovil čtyři stříbrná poprsí českých patronů sv. Václava, Vojtěcha, Víta a Cyrila a šest oltářních svícňů. Původně stály na hlavním oltáři katedrály, kde byly opakovaně poškozeny. Později se z pokladnice vynášely jen o velkých svátcích, jak dokládá například grafický

list z korunovace císařovny Marie Terezie. Při regotizaci katedrály byl barokní oltář odstraněn a v letech 1871–1873 byl zbudován oltář novogotický. V souvislosti s tím byla roku 1893 stříbrná poprsí instalována natrvalo do Vlašské kaple naproti hrobu sv. Jana Nepomuckého. Do spodních schránek stříbrných poprsí se vkládaly ostatky svatých. Lebka sv. Václava byla uchovávána v poprsí, jenž ho představovalo.

V souvislosti s rekonstrukcí svatováclavské kaple byly 3. dubna 1911 zahájeny přípravné práce archeologického průzkumu hrobu pod dozorem stavitele dómu Kamila Hilberta a metropolitního kanovníka, pozdějšího světícího biskupa Antonína Podlahy, velkého ctitele sv. Václava. Dne 5. dubna 1911 započal prof. Jan Hnátek se zkoumáním ostatků v tumbě. Současně byla zkoumána i lebka sv. Václava. Lebka sv. Václava už nebyla vložena zpět do schránky stříbrného poprsí, ale byla vložena do relikviáře domečkového tvaru spolu s příslušnou listinou. Dne 6. dubna 1911 prohlédli prof. Jan Hnátek a prof. Jindřich Matiegka pozůstatky nalezené v truhličce hrobu (protokol ze dnů 1. a 6. května 1911). Současně byly ohledány pozůstatky sv. Václava, které se nacházely v jiných relikviářích. Mezi ně patřilo i stříbrné procesí, dar krále Vladislava II. Jagellonského. Z nich byla vyjmuta spodní čelist s listinou z 18. stol. Zuby nalezené

v diadému koruny se hodily do lebky sv. Václava, jak potvrzuje protokol z 11. dubna 1911 podepsaný prof. Hnátkem a prof. Matiegkou. 11. května 1911 byly ostatky sv. Václava uloženy prozatímně v chrámové klenotnici sv. Víta. Možná je dobré na tomto místě uvést, že poslední velký výzkum ostatků sv. Václava proběhl pod vedením prof. Emanuela Vlčka, předního lékaře a antropologa, jenž výsledky průzkumu publikoval v roce 1982. K osobě dědice země české se přihlásilo i prvorepublikové Československo. Blížil se rok 1929 – původní datum milénia mučednické smrti sv. Václava. Již 23. června 1923 se shromáždil přípravný výbor pod vedením biskupa Podlahy, jehož cílem bylo připravit „*důstojně a nábožensky prohloubené oslavy milénia*“. Pro světcovu lebku objednal spolek českých a amerických katolických žen u profesora Josefa Fanta zcela výjimečný typ relikviáře. Relikviář podle Fantova návrhu provedla dílna pražského zlatníka Heinricha Grünfelda ve spolupráci s dalšími odbory Křesťanské akademie. Zatímco běžná ostatková schránka halí část světcova těla určenou k adoraci do uzavřené schránky (která často nijak nezohledňuje tvar relikvie), svatováclavský relikviář je zcela odlišný a první pozornost upoutá právě lebka.

Ta je ozdobena skvostným diadémem, uložena na vyšívané podušce a stříbrném dvojitém rytém hranolu. Lebka je usazena ve skleněné vitrině na dřevěném soklu. Samotná lebka je zahalena v hedvábné průsvitné tkanině a k podkladu ji přitahují ploché zlaté šňůry s pečeti pražského arcibiskupství. Na temeni zdobí lebku zlatý diadém (průměr 13,5 x 18 cm, výška 7,5 cm, délka granátových šňůr 36 cm), tvořený elipsovitou obroučkou s obdélným čelním štítkem a bočními závěsy. Centrální štítek zdobí emailovaná svatováclavská plamenná orlice s rozepjatými křídly, pod níž je emailový pás ze střídavě bílých a červených pruhů. Neúplný rám čelního medailonu je dekorován zeleným emailem, pěti válečky *lapis lazuli*, dvěma obdélnými fasetovanými chrysopasy a devíti perlami. Na obroučku je pod středem štítku s orlicí přivěšena ještě zlatá, na čelo spadající rozeta ve tvaru květiny se třemi brilianty a třemi jasně červenými fasetovanými kameny (pravděpodobně granáty). Obroučka diadému je rozdělena na šest částí fasetovanými chrysopasy, přičemž jednotlivá pole vyplňují modře emailované pásky se zlatými hvězdami spolu s minuskulním nápisem „*nedej zahynouti nám ni / budoucím / sv. Václave.*“ Hvězdy ve spojení s červenobílým pruhováním pod orlicí aludují americkou vlajku jako upomínku na donátory relikviáře. Z vnitřní strany je obroučka ryta klikatkou a v ploše centrálního štítku ještě oválným medailonem s rokem vzniku šperku v římských číslicích „*M/DCCCC/XXIX,*“ nad kterým najdeme zlatnické značky. Horní obvod obroučky je zdoben třinácti granáty s perlovými čepičkami, jež z obou stran čelního štítku nahrazují vždy čtyři hruškovité malachity na zlatých stopkách, taktéž s perlovými čepičkami. Jako další dekorace diadému slouží dvojice postranních čtyřpramenných granátových šňůr proložených emailovanými tabulkami. Na horních dvou je nápis „*Gospodin / pomiluj*“ a spodní čtyři štítkové tabulky nesou znaky historických českých zemí (Čechy, Morava, Slezsko) a Slovenska. V koncích granátových šňůr jsou ještě přivěšeny trojúhelné zlaté plíšky s vyrytými letopočty 929–1929 jako připomínkou svatováclavského jubilea.

Lebka s čelenkou spočívá na obdélné, dozadu stoupající podušce (32 x 2 cm) z červené tkaniny bohatě vyšívané zlatým

Foto: Martina Behorová / Clovek a víra

Relikviář s lebkou sv. Václava je zcela výjimečný.

dracounem. Plochu zdobí ovál posetý hvězdami, doplněný iniciálami „S.V.“, který obrůstá věnec ze střídavých hrotitých listů se stylizovanými květy. Po obvodu je vypracována dvojitá klikatka a celek doplňují pajetky i zlaté terčičky; v rozích najdeme bohaté střapce. V boku, tedy ve zvýšení podušky, tvoří pozadí pro mřížkový ornament ze zlaté tkanice tmavomodrá vsadka. Pod poduškou se nachází nízký obdélný hranol stříbrné desky (36,5 x 28,5 cm), z boku s emailovaným nápisem v modré půdě „*Ty jsi dědic české země / vzpomeň se na své plémě v jeho ouzkosti / ó nedej nám zahynouti / ale rač nás vytrhnouti ze všech těžkostí.*“ V rozích každé ze stran jsou v hladkých osaznách umístěny obdélné fasetované citríny s okosenými rohy. Tento vrchní hranol ukrývá v ploše pod poduškou devět rytých pleťencových medailonů se jmény českých patronů. Nicméně až na centrální rytinu pelikána zůstalo jen u nápisových pásků. Při studiu návrhů bylo zjištěno, že kromě pelikána měly být ještě provedeny polofigury sv. Víta, Norberta a Zikmunda. V ostatních medailonech (sv. Prokop, Vojtěch, Jan Nepomucký, Cyril a Metoděj, Ludmila a Václav) postavy chybí. Deska na čtyřech místech zapadá do jiné větší desky (43,5 x 33,5 cm), která je upevněna do dřevěného soklu. Rovněž stříbrná deska s dvojitým rámem je ryta klikatkou a centrálním motivem svatováclavské orlice, přičemž ve vnějším rámci čteme nápis „*Svatý Václave oroduj za nás.*“

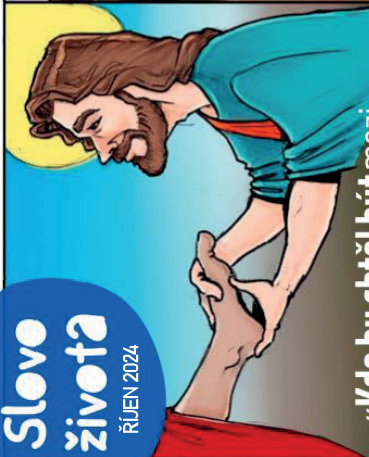
Řezbovaný obdélný sokl (27,5 x 45,5 cm) z javorového dřeva s palmetovým dekorem v mělkém projmutí, na šesti nožkách tvaru zploštělého disku, vybíhá na užších stranách do prostoru dvěma půlkruhy. Na sokl nasedá skleněný tubus vitríny (výška 37 cm) ve tvaru horizontálně položeného hranolu. Broušená skla jsou upevněna do stříbrné konstrukce se dvěma uchy k přenášení.

Vyvrcholením oslav milénia bylo 28. září 1929 otevření dostavěné svatovítské katedrály a v následující den slavnostní průvod s lebkou patrona národa z Vyšehradu na Pražský hrad. Při této příležitosti byl lidu představen nový relikviář pro relikvii. V sobotu 28. září lebku při slavnostní bohoslužbě v nově otevřené katedrále korunoval arcibiskup pražský František Kordač a zaznělo moteto Karla Douši ***Ecce sacerdos***, zkomponované právě k této události.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Slovo života

ŘÍJEN 2024

«Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.» (Mk 10, 43-44)

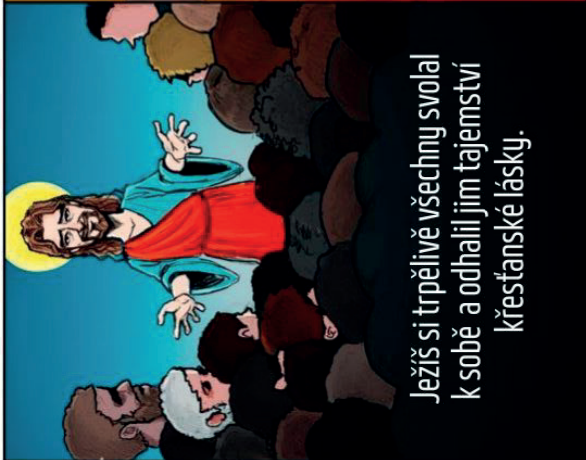
Křesťanská služba tedy znamená napodobovat Ježíšův příklad, učit se od něj být druhým lidem nablízku.

Ježíš jde se svými učedníky do Jeruzaléma a na cestě vypukne konflikt: Jakub a Jan žádali, aby mohli zaujmout čestná místa "v jeho slávě"^[1], ostatních deset se rozhořčilo, začali si stěžovat a skupina se rozdělila.

"Vyrůstala jsem v bohaté rodině, která mi zajišťovala všechno. Jednou jsem se seznámila s lidmi, kteří byli šťastní a tajemstvím jejich života byl Bůh. S nimi jsem se naučila vidět Ježíše v každém člověku. Ale nebylo snadné začít takto žít."

Ježíš si trpělivě všechny svolal k sobě a odhalil jim tajemství křesťanské lásky.

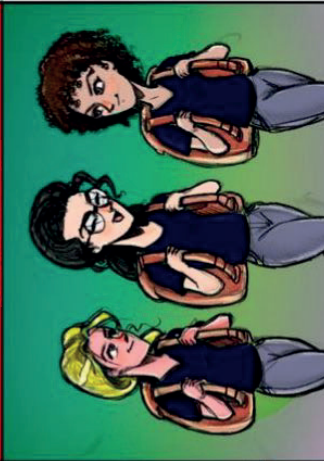
Začala jsem s malíčkosťmi:

- doma jsem se hádala a nadávala svým mladším sourozencům. Dokázala jsem s nimi celé dny nemluvit. Uvědomila jsem si, že tento můj přístup je špatný, a začala jsem se o ně zajímat a hrát si s nimi.

«Milovat znamená sloužit. Ježíš nepřišel poučovat, ale sloužit. [...]

Sloužit, sloužit si navzájem je křesťanství, a kdo ho jednoduše uskutečňuje - a to může dělat každý - ten udělal všechno. A není to všechno, které zůstane samo, ale protože je živým křesťanstvím, stane se velkým požářem.»^[2]

- když mě ve škole spolužačky poprosily, abych jim pomohla, udělala jsem to s radostí a řekla jsem: „Dělám to pro Tebe, Ježíši.“ I já jsem našla tajemství štěstí!

U. Jordánsko

¹ Srov. Mk 10, 37.

^[2] Ch. Lubichová, Servire, v «Città Nuova», XVII, č. 12, 1973, str. 13.

Vždy můžeme něco dát

"Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí." (Mk 12,44)
(LISTOPAD 2024, z nedělní liturgie 10. listopadu, XXXII.v mezidobí)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš je poblíž jeruzalémského chrámu. Lidem, kteří ho poslouchají doporučuje, aby nebyli těmi, kteří se nechají obdivovat, jsou první na hostinách a nechají se zdravít na náměstích.

U vchodu se také vybíraly peněžní dary: chodilo tam spousta lidí a bohatí tam vhozovali mnoho mincí. Přišla také jedna chudá vdova. Ježíš si všiml, že vhodila jen dvě drobné mince!

A řekl: "Tato chudá paní udělala víc než všichni ostatní! Bohatí dali jen to, co měli navíc. Ale ona, tak chudá, nabídla vše, co měla k životu".

Abychom připomínali význam Vánoc, každý rok připravujeme figurky Ježíška, a tím, co vyděláme, pomáháme lidem v nouzi. Jednou přišla jedna paní, která chtěla jednoho Ježíška, ale měla jen málo peněz na to, aby nakoupila jídlo.

Řekli jsem jí, tak jako to děláme vždycky, že si ho může vzít i tak! Ona byla překvapená a řekla nám: "V dnešní době už nikdo nic nedává! Jste výjimeční", a chtěla nám nechat alespoň 2 Eura, která měla u sebe!

Ale my jsme pochopili, že nemá už nic a vrátili jsme jí je. Se slzami v očích nám moc děkovala. Krátce poté přišel pán, který nám nechal 10 euro! Ježíš je opravdu štedrý! (Gen4 Slovinsko)

© PAFOW, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4, Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

"Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí." (Mk 12,44) Pán Ježíš nás neustále učí, jak se máme chovat, jak být milosrdní k druhým. Jednou si sedl naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhadzují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a vhodila všechno, co měla. Všechno, co potřebovala ke svému živobytí. Potom vše vysvětloval svým učedníkům a upozornil, že bohatí dávali ze svého nadbytku, kdežto vdova dala ze svého nedostatku. „Ta chudá vdova dala víc než všichni ostatní.“ Jak to? Kolik vlastně chudá vdova dala do pokladnice? Tajenka ti napoví.

1. jablko
2. fíky
3. houby
4. květina
5. traktor
6. ořechy
7. květina
8. boty
9. dešťová clona
10. boty
11. listy
12. dýně
13. košík
14. sekačka

Výherci zářijové křížovky jsou: **Mia Dvořáková**, Ledenice; **Anežka Mračková**, Štěpánovice; **Magdaléna Kubáková**, Trhové Sviny. **BLAHOPŘEJEME!** Tajenku z listopadové křížovky pošlete do **30. 11. 2024** na adresu **katechetky@bcb.cz**, ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

MOST

mezi římskokatolickou církví a LGBTQ+ lidmi

Když před několika lety vyšla ve Spojených státech kniha jezuita Jamese Martina „Building a Bridge“, setkala se nejen s vřelým přijetím mezi katolíky na druhé straně oceánu, ale uznání se jí dostalo i ve Vatikánu. Papež František patří mezi podporovatele pastoračních a lidských aktivit tohoto jezuita a LGBTQ+ lidí (tedy těch z nás, které obvykle nazýváme lidmi s homosexuální orientací.)

Jako kněz se mezi lidmi pohybuji již více než dvacet let a vím, že takové vzájemné vztahy se dotýkají i mnoha lidí u nás. Když jsem se před lety dozvěděl o knize, záleželo mi na tom, aby vyšla i česky. Plně s vědomím toho, co k ní napsal biskup Václav Malý: „V diskusi o LGBTQ+ chybí u mnohých v naší církvi zdravý nadhled, klidná rozvaha. Emoce neumožňují uvážlivé postoje vůči této menšině, v níž mnozí mají strach se ve farních společenstvích přiznat ke své orientaci. Bylo pro mne příjemným překvapením číst věcné a citlivé pojednání Jamese Martina.

Skutečně evangelijní vidění bližních, kteří to mnohdy nemají snadné s přijetím a zapojením mezi ostatní.“

Kniha určitě vzbudí emoce, ale mnohem raději bych si přál, aby přispěla k tomu, co je záměrem i jejího autora, totiž, aby kniha povzbudila vzájemné hledání cest, resp. stavění mostu mezi představiteli církve a LGBTQ+ lidmi. Konečně se téma bytostně týká a přináší mnohé otázky celým rodinám a přátelům a neméně i řadě duchovních. Kniha Jamese Martina nabízí mnoho konkrétních příkladů, jak je možné po společném mostě kráčet, a to na základě výzvy Katechismu katolické církve, činit tak respektem, soucítěním a ohleduplností.

Velkou předností knihy je myslím také to, že nabízí řadu meditací k evangeliím a řadu podnětů k rozhovorům ve farnostech. Je proto naděje, že kniha najde své čtenáře, ale především otevřená srdce. V tomto smyslu připravujeme na poutním místě Lomec v červnu příštího roku duchovní obnovu pro všechny, kterých by se téma knihy mohlo týkat.

Tomáš Cyril Havel

ÚRYVKY Z KNIHY

„Jeden z mých dávných přátel je gay. Jmenuje se Mark. Dřív byl členem jednoho katolického řeholního společenství. Asi před dvaceti lety Mark řád opustil a vyoutoval se jako gay. Nastěhoval se ke svému partnerovi a dodnes spolu žijí řádně sezdáni. Partner má těžkou chronickou nemoc a Mark se o něj s velkým nasazením a láskou už řadu let stará.“

Co se můžeme naučit o lásce od Marka?

„Jeden starší muž mi vyprávěl, že jeho vnuk nedávno udělal coming out. Ptal jsem se ho, jak na to reagoval. Řekl, že to tušil už delší dobu, a když si k němu vnuk sedl, řekl ještě dřív než on: „Mám tě rád a je jedno, co mi teď povíš.“

Co se můžeme naučit o soucítění od tohoto staršího pána?

„Když jsem po jedné přednášce v Connecticutu podepisoval své knihy, oslovila mě u stolu osmdesátiletá žena se sněhobílými vlasy a červenými tvářemi: „Otče, musím vám něco říct.“ Tématem přednášky byl tehdy Ježíš; nešlo přednostně o téma LGBTQ+. Myslel jsem, že mi chce povyprávět o své zkušenosti s Ježíšem nebo o své pouti do Svaté země. Místo toho řekla: „Mám vnouče, je transgender a moc ho miluji. A jedině, co bych mu přála, je, aby se cítilo přijaté i v církvi.“

Co se můžeme naučit o víře od této starší ženy?

Křesťanská naděje eschatologická

Eschatologie je křesťanské učení o takzvaných posledních věcech. Tradičně to znamenalo smrt, (poslední soud, nebe, peklo. Úkolem eschatologie není ovšem žádná zázračná kartografie, není v jejích možnostech konstruovat posmrtný soudní proces, nedokáže vizualizovat, jak to na „onom světě“ vypadá. Je-li křesťanská zvěst poselstvím naděje, pak je eschatologie bytostně reflexí, která se pokouší tematizovat právě tuto naději.

Eschatologické pojmy ve svém teologickém významu nepopisují empirickou realitu, nýbrž odkazují k obsahům, jejichž porozumění může být pouze zprostředkované, nepřímé, ba zastřené. Jako performativní pojmy zasahují samotné kořeny lidské existence, apelují na nás, ukrývají v sobě otázku i imperativ. Když takové pojmy slyšíme, když je čteme nebo je sami vyslovujeme, dotýkají se nás. Nenechávají nás chladnými, a to platí právě i pro toho, kdo se to, co reprezentují, snaží ostentativně ignorovat nebo se tomu všemu rovnou vysmívá. Eschatologické pojmy symbolizují, oč v našem životě v *posledku* jde a čemu se *nakonec* nelze vyhnout. *Poslední věci* nejsou strašákem, kterého na nás Pánbůh narafičil, abychom se báli a káli. Naopak můžeme říci, že jsou tou nejvíce reálnou realitou lidské existence a jako takové nás upozorňují na vážnost života.

Netýkájí se ani tak konce a zmaru, jako spíše oné naděje. Je příznačné, že bez naděje nelze žít, nanejvýš živořit. V životě se upínáme k nadějím nejrůznějšího druhu: doufáme, že zůstaneme zdraví nebo že se uzdravíme z nemoci; doufáme, že našim dětem se bude dařit dobře; nově můžeme doufat, že nezničíme planetu; doufáme, že nebudeme vystaveni krutosti, ponížení, degradaci, že zakusíme lásku, že se nám vyhne neštěstí; doufáme, že zvládneme sami sebe, že dostojíme závazkům, že nezklameme, nezahlavíme a tak dále a dále. Věci, ve které doufáme, souvisejí vždycky tak či onak s průběhem našeho života. Jsou předmětem nadějí, které formujeme do konkrétních představ, dočasných, proměnlivých, někdy zističných, mnohdy pošetilých, často velkolepých i odvážných. Tyto dílčí naděje nepřekračují hranice našeho vlastního světa a jakkoli jsou pro nás nosné a nepostradatelné, jsou to naděje „malé“. V křesťanství je nicméně řeč o „velké“, eschatologické naději.

Jako klíčová křesťanská ctnost je naděje – spolu s vírou a láskou – ve své podstatě darem, milostí od Boha. Věříme, že naděje, kterou přináší Ježíš Kristus, je nadějí, která veškeré dílčí naděje přesahuje a zároveň jako by zakládá. Když věříme v Krista, věříme v naději proti vší naději, jejíž působnost začíná

tam, kde naše vlastní „malé“ naděje ztroskotaly. Je to tedy naděje paradoxní, absurdní. Vyjevuje se jako naděje, která není omezená časem a prostorem. Je to naděje troulalá. My, lidé, jsme časoprostorově limitovanými bytostmi. Ze svého celoplanetárního stanoviště nedohlížíme, zda je vesmír konečný nebo nekonečný, ze svého soukromého stanoviště nedohlížíme ani vlastní myšlenky. Nejsme disponováni spatřit „celkový celek“. Nedokážeme vystoupit ze struktury času, nemůžeme nic vrátit ani se přesunout do budoucnosti. Vše, co se nachází mimo naše měřítko, bychom nutně vnímali jako logicky nekonzistentní, chaotické, nesmyslné. Křesťanská naděje však naštěstí není veličinou fungování světa podle přírodních zákonů. Smysl světa se neměří fyzikou, nýbrž vírou. A křesťanská naděje je pohonem této víry.

Eschatologická je „velká“ křesťanská naděje proto, protože možnost dovršení člověka a světa v ní není uzavřena do parametrů, které dokážeme kontrolovat. Je eschatologická, protože se týká *posledních věcí*, které se nekryjí s biologickou smrtí člověka nebo zánikem planety Země. Je eschatologická, protože hranice našeho (vnímání) světa nejsou její hranicí. Takové přesvědčení se tedy ale musí propisovat do praxe.

Žijeme-li skutečně v křesťanské naději, máme důvody předpokládat, že všechno platí trochu jinak, než jak jsme si to zařídili my. „*Spravedlnost podle člověka*“ není konečným stavem spravedlnosti a nerozhoduje o pravdě jako takové. Úspěch není rozhodujícím kritériem pravosti života. Trápení není jenom zlo, kterého je třeba se zbavit. Nebe není výdobytek, který je stůj co stůj třeba zavést na zemi. Všechno nemusí být k něčemu užitečné. Čas není potřeba beze zbytku rozplánovat. Co se zdá bezcenné, je možná cenné. Na co klademe důraz, je nejspíš pošetilé. Eschatologie je učení o *posledních věcech*, ty se však plnohodnotně týkají už našeho dnešního života. Tak je eschatologická naděje důvodem k radosti, která se neodkládá.

Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.

Oslava 15 let fungování KRC Petrklíč

První říjnová neděle (6. 10. 2024) se v českokobudějovickém kostele Panny Marie Růžencové nesla v duchu oslav, které propojily všechna zdejší společenství. Hlavní důvody ke slavení byly hned dva: jednak výročí vysvěcení kostela (7. 10. 1900) a pak také 15. výročí od založení Křesťanského rodinného centra Petrklíč, které zde sídlí.

Oslavy zahájila děkonná bohoslužba slavená v tento den již tradičně s řeckokatolickými sestrami a bratry. Tradicí se v posledních letech stal i společný oběd doplněný o ukrajinské speciality, který je milou příležitostí k setkání napříč společenstvími i kulturami. Odpolední část slavnosti se konala na dvorku vedle kostela. Pestrý program – skákací hrad, tvořivé dílny, šifrovací hru či malování na obličej – si užily hlavně děti. Dospělí si mohli prohlédnout fotky z historie i současnosti Petrklíče. Oslavy vyvrcholily krájením narozeninového dortu a krásnou loutkovou pohádkou z dílny Téměř divadelní společnosti. Petrklíči do dalších let přeje, aby byl i nadále místem podpory i setkávání, kde se každý cítí vítán.

Oživení dvorku při kostele

Lidé se také mohli podrobně seznámit s aktuálním projektem na oživení dvorku při kostele. Za projektem, který ve spolupráci s nadací Via podpořil Kaufland, stojí komunita rodičů z Petrklíče. Záměrem je zkultivování části dvora pod košatou lípou a vytvoření místa setkávání napříč generacemi. Po terénních úpravách tam vznikne posezení doplněné o herní prvky pro děti či živý plot z jedlých keřů. Na místě od jara s podporou bratrů petrinů proběhlo již několik pracovních brigád. Po vyčištění prostoru a odstranění náletových keřů však vyvstala nenadálá komplikace – plot v daném místě je v havarijním stavu! Současně s představením celého projektu včetně vizualizací od architektky tak během oslav probíhala i sbírka na nutnou opravu plotu. Do sbírky je možné přispět na transparentním účtu centra 277698229/0300 či pomocí QR kódu v horní části stránky. Všem dárcům děkujeme!

Markéta Martínková

Krájení narozeninového dortu KRC Petrklíč: zleva Pavla Hronková, petrín P. Jan Peter Madár a Markéta Martínková; Foto: Jan Rosík

Loutkové představení Téměř divadelní společnosti na dvorku kostela; Foto: Jan Rosík

POZVÁNKA!

15. prosince 2024

uspořádá KRC Petrklíč na dvorku kostela

**charitativní adventní trh
„Cukroví pro Veroniku“**

na podporu mobilního hospice sv. Veroniky. Naváže tím na úspěšnou akci Petrklíče z dob před Covidem.

Děkonná bohoslužba v kostele Panny Marie Růžencové; Foto: Jan Rosík

7. Záhořské cyklobraní

V sobotu 31. srpna 2024 se uskutečnilo sedmé Záhořské cyklobraní, které bylo podniknuto s úmyslem prosby a modlitby za všechny žáky, studenty a učitele ve všech školách v nastávajícím novém školním roce. Cílem byla návštěva farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie v Blatné.

Vyjíždělo se od kostela ze Záhoří v 7:30 hodin za krásného letního počasí. Pout vedl náš pan farář Vítězslav Holý, který se nejprve se všemi účastníky na startu pomodlil a hned poté požehnal cestu dlouhou 35 km. S motem pana faráře „Ať to sviští!“ jsme vyrazili.

Účastníci cyklobraní jeli ze Záhoří přes Svatonice, Vrcovice, Čížovou, Cerhonice, Radobytce, Lom a Škvořetice až do cíle v Blatné. Během cyklojízdy jsme se několikrát zastavili kvůli odpočinku a také kvůli opravě defektu na plášti kola, který postihl jednu účastnici. Pouti na kole se zúčastnilo pět dospělých a pět starších dětí. Cyklobraní navíc přijelo ve svých autech podpořit 20 lidí ze Záhořské farnosti.

Ve 12:00 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Blatné začala společně s místními farníky mše svatá pod vedením pana faráře Vítězslava Holého a duchovního správce farnosti Blatná a okolí Rudolfa Huška.

Po mši svaté jsme byli místními pozváni do restaurace na výborný guláš s chlebem.

Po obědě jsme se vrátili na faru, kde jsme se setkali s čestným kanovníkem Karlem M. Vrbou, který nedávno oslavil 90. narozeniny. A tak měli všichni lidé, kteří mu ještě nestihli popřát k významnému jubileu, možnost to s ním ještě jednou oslavit. K tomuto setkání nám místní farníci připravili vynikající pohoštění.

Po 15. hodině jsme se rozloučili a vydali se stejnou cestou zpět do Záhoří, kam jsme dorazili kolem 19. hodiny.

Myslím, že každý z nás byl naplněn krásným prožitkem a milým prostředím, které jsme na faře v Blatné mohli společně s místními farníky sdílet. Patří jim velké díky za všechny poskytnuté dobroty a nápoje, milé a vřelé přijetí a zpestření už i tak krásného dne. A rovněž v neposlední řadě děkujeme Bohu za krásné počasí a duchovní setkání, kterého jsme se mohli všichni zúčastnit.

Troufám si tvrdit, že každý z nás bude na letošní cyklobraní rád vzpomínat a zároveň se těšit na další ročník s cílem ve Skočicích u Strakonice.

Olina Kožmínová

Účastníci cyklobraní před kaplí Panny Marie ve Škvořeticích.

Setkání s P. Karlem Maria Vrbou.

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Téma: Darovat čas

Ježíš nám ve známém podobenství dává za příklad chudou vdovu, která do chrámové pokladnice dala dvě drobné mince – dar ze svého nedostatku. Když ho přeneseme do dnešní doby, nemusíme nutně mluvit o penězích. Jsme zaneprázdnění, čelíme velkým nárokům ze strany okolí i nás samotných a chceme vše stihnout. Vzácnou komoditou se tak stává čas. Kdo je ochoten dát ze svého nedostatku času a věnovat ho ve prospěch druhých, jedná podobně jako chudá vdova.

Charita ČR každoročně v říjnu předává ocenění – skleněnou sošku v podobě plamenného kříže – jako poděkování a vyjádření uznání za obětavou práci svým výjimečným pracovníkům, ale i dobrovolníkům a podporovatelům. Lidem, kteří umí dát svůj čas a srdce ve prospěch lidí v nouzi. Podobně jednají všichni, kteří vedle svého zaměstnání a péče o vlastní rodinu navštěvují nemocné a osamělé v našich farnostech. Všímají si lidí z našeho farního společenství i mimo něj, kteří potřebují pomoc, nasloučají jim, podávají s radostí a láskou pomocnou ruku.

Vyměřený čas můžeme naplnit drobnými skutky lásky. Nikdy nezapomínejme, že kdo dává, dostane mnohem víc. Budme velkorysí v darování sami sebe. A svého času.

Monika Vachová

Foto: Charita ČR

Ceny Charity ČR

Řada lidí v jejím věku využívá charitní pečovatelské a zdravotní služby. Anna Řádová je naopak ve svých 77 letech sama aktivně vykonává. Do Charity Pelhřimov nastoupila už v důchodovém věku – před 13 lety. Doprovázela klienty v jejich posledních dnech života, v rámci hospicové péče pomáhala rodinám překlenout obtížnou péči i strastiplné období. Pracovala jako zdravotní sestra, dnes je pečovatelkou. Často slouží lidem, kteří jsou mladší než ona sama. Mezi klienty je velmi oblíbená a je také vzorem pro své kolegy. V říjnu 2019 ji cestou z práce srazilo auto a téměř dva roky se z úrazu zotavovala. Péči o nemocné zasvětila šedesát let svého života. „Myslím si, že odvádím normální práci, a nevidím důvod, proč by se mi za to mělo dostávat zvláštních ocenění. Mám ráda lidi a ráda jim posloužím. Po té nehodě před lety byla vidina návratu do práce to, co mě drželo nad vodou. Jsem šťastná, že jsem se vrátila. Nemohla bych trávit důchod doma v tepláčkách,“ říká Anna Řádová. „Aničky si velmi vážím a jsem rád, že právě ona získala letošní ocenění Charity. Její láska k práci je neskutečná. Stále je odhodlaná pomáhat potřebným. Děkujeme za její velikou náruč, nasazení a službu,“ dodává ředitel Charity Pelhřimov Jiří Smrčka.

Letos poprvé získali Cenu Charity také její významní podporovatelé. Za českobudějovickou diecézi to byl pan Martin Hubený, rodák z jihočeských Žimutic. Dlouhou dobu přemýšlel na tím, jak by mohl pomáhat druhým. Jak sám říká, byl to Bůh, kdo ho nasměroval. Skrze velikonoční tradici splétání mladého proutí uvedl v život projekt „**Pomlázky pro Charitu**“. Martin tomu věnuje spoustu energie i volného času, kdy sám naplétá stovky pomlázek, které pak prodává. Ve své obci koordinuje Tříkrálovou sbírku a organizuje také charitativní sázení stromků.

Veronika Rybáčková

Foto: Tomáš Brázina

Anna Řádová při rozvozu obědů klientům.

Farní odpoledne s Charitou

Farnost sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích: ještě letní farní odpoledne začalo modlitbou *Korunky k Božímu milosrdenství*, kterou na varhany doprovázela naše farnice Tereza Candrová. Poté následovala přednáška „*Život křesťana ve znamení služby*“. Téma uvedl prezident Diecézní charity P. Stanislav Brožka, který zdůraznil, jaké má Charita poslání a jak je důležité mít na paměti, že jsou okolo nás lidé, kteří také potřebují pomoc, jak vyplývá z podobenství o milosrdném samaritánovi. Zdůraznil, že každý z nás má ve svém okolí člověka, který by uvítal naši pomoc. Ať už do kostela chodí nebo nechodí, patří do naší farnosti. Jen je potřeba vynaložit trochu úsilí a námahy. Doplnovala ho paní Monika

Vachová s tím, jak může pomáhat Farní charita. Že je to jeden z dobrých nástrojů, jak svědčit o lásce k Bohu skrze skutky lásky k bližnímu, a podporovat tak solidaritu lidí ve farnosti. Dále ukázala příklady, jak fungují Farní charity v okolí a jakým oblastem je možné se věnovat a zapojit se tak do pomoci lidem. Farní charita může být mostem mezi Diecézní charitou a lidmi, kteří potřebují podporu. Po skončení přednášky jsme se společně občerstvili na farní zahradě. Opékaly se buřty, byly i výborné koláče. Děti hrály fotbal a posezení zpříjemnil farník Luboš hrou na kytaru.

Monika Nováková

Strakoničtí dudáci zahráli v kostele i na parkovišti

Dudy zní i při mších svatých nebo na ně hrají lékaři či faráři. O tom se mohli i letos přesvědčit účastníci a návštěvníci 25. Mezinárodního dudáckého festivalu, který se konal od 22. do 25. srpna ve Strakonících. Zúčastnili se ho kromě místních souborů také např. Rumuni, Skotové, Holanďané, Francouzi, Rakušané, Bělorusové z Polska, či Turci.

„Letos přijelo přes 1000 účinkujících ze 14 zemí,“ uvedla členka programové rady Irena Novotná. Ta v rámci sobotního vzpomínkového pořadu ke stoletému výročí narození folkloristy i dudáka Josefa Režného (1924–2012) prezentovala knihu autorky Julie Vlčkové a ilustrátorky Barbory Schwarcové, vnuček Josefa Režného, s názvem „**Škola hry na dudy pro děti i dospělé**“.

Dudy před oltářem

Program „**Pod společným nebem**“ nabídl v sobotu dopoledne v kostele sv. Markéty koncert duchovní hudby, kterého se zúčastnila desítky domácích i zahraničních souborů a jednotlivců. Zahrál zde např. Michael Cwach z Hodonic se skupinou Pazderníci, kteří potěšili skladbami *Dybych se vdávala* a *Dobrou noc Maria*.

Nedělní mši svatou, kterou dopoledne slavili strakonický farář P. Jan Doležal a P. Pavel Kuneš z Klecan na parkovišti pod kostelem sv. Markéty, doprovázeli místní dudáci ze Strakonice i ti zahraniční. Strakonický farář zdůraznil hledání Božího slova ve všech etapách, jak v době Jozua, Ježíše i v současnosti. „*Náš Bůh je šťastný, že hovoří k člověku. S každým z nás naváže vztah skrze slova, která jsou živá – tady a teď. Bůh hovořil v době Jozua, Ježíše a hovoří i k nám tady ve Strakonících. Kráčím 23 let cestou kněžství, naslouchám a dívám se, jak Bůh hovoří ke každému člověku a jak se projevuje. Ve 22 letech jsem se pral s Hospodinem, bloumal krajinou v sychravém počasí a přišel*

tehdy do zničené kaple, kde bylo psáno dnešní slovo: Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slovo věčného života... Tam jsem se navždy rozhodl,“ svěřil se P. Jan Doležal.

Přátelské setkání

Mše sv. se zúčastnil i strakonický dudák, lékař Josef Moltaš. „*Na dudy mě kdysi učil učitel Vojtěch Hrubý, který patří stejně jako Josef Režný k zakladatelům dudácké tradice u nás,*“ připomněl. Účastníci festivalu se pak potkali i v nedělním odpoledním průvodu městem, který končil u strakonického hradu. „*Velmi rád sem pokaždé jezdím, protože se ve Strakonících cítím jako na přátelském setkání,*“ svěřil se P. Pavel Kuneš. „*Vždycky se tu setkám s ostatními dudáky a navzájem se povzbudíme,*“ dodal farář z Klecan.

Radek Gális

P. Pavel Kuneš v dudáckém průvodu.

„Zlaté“ ohlédnutí za svatováclavskou poutí ve Staré Boleslavi

28. září letošního roku jsme se, jak je již každoročně dobrým zvykem, setkali opět na svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi, která vyvrcholila slavnostní pontifikální mší svatou. Ve společenství biskupů a kněží z celé naší republiky ji celebroid arcibiskup pražský a primas český, Mons. Jan Graubner.

V závěru bohoslužby vystoupal na pódium guvernér České národní banky (dále ČNB) Ing. Aleš Michl, Ph.D., který všechny přítomné pozdravil a vysvětlil, proč se ČNB rozhodla vydat zlatý český dukát: „V ČNB obnovujeme zlaté rezervy pro budoucnost národa. Postupně jsme zvýšili naše zásoby zlata z 8 tun, což bylo nejméně v historii ČR. Nyní už máme přes 40 tun. Plán je dosáhnout 100 tun, což bude nejvíce v historii. Alois Rašín v roce 1922 řekl: „Nový stát bude úplně hotov teprve tehdy, až bude mít i zlatou minci svou.“ Rozhodli jsme se na myšlenku svatováclavského dukátu, který byl poprvé vydán v roce 1923, navázat. Dukát bude součástí rezerv a bude si ho moci zakoupit i veřejnost.“ Poté předal svatováclavský jednodukát do rukou J.M. Libora Bulína, probošta Starobylé kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, aby zde byl součástí zdejšího kapitulního pokladu.

Zlatý dukát je první obchodní mincí ČNB vydanou od vzniku samostatné České republiky v roce 1993. Nepřímo odkazuje na první emise svatováclavských dukátů, která vznikla v roce 1923 na návrh tehdejšího ministra financí Aloise Rašína. Svatý Václav představuje symbol české státnosti a samostatnosti. ČNB vydává 35 tisíc jednodukátů v běžném provedení vyrobených ze slitiny obsahující 986^{1/9} dílu zlata a 13^{8/9} dílu mědi. Ryzost a rozměry jsou stejné jako u svatováclavského jednodukátu z roku 1923. Každá mince váží 3,49 g a má průměr 19,75 mm. Dukáty vyrazila Česká mincovna, a. s., v Jablonci nad Nisou. Na lícní straně zlatého jednodukátu je zobrazen český lev a název státu „Česká republika“ prokládaný symbolikou lipových lístků. Na rubové straně je portrét svatého Václava s přilbou a texty „SVATÝ VÁCLAVE NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM I BUDOUCÍM“, který byl i na prvorepublikovém dukátu a pak „ČESKÝ DUKÁT“.

Podobu dukátu vybrala ČNB na základě výtvarné soutěže. Zúčastnilo se jí 17 výtvarníků, kteří předložili celkem 22 návrhů. Návrhy vyhodnotila komise pro posuzování návrhů na české peníze, která doporučila k realizaci návrh Vladimíra Oppla. Pokud zde byla zmínka o kapitulním pokladu, je třeba říct, že se začal formovat skrze památky na mučednickou smrt sv. Václava již záhy po jeho vraždě (28. 9. 935/929?), tedy ještě před vznikem Kapituly (19. 5. 1046 – konsekrace kapitulní baziliky sv. Václava). Kapitula se stala druhou nejstarší kapitulou v českých zemích, a jak stoupala na významu, rozrůstal se i její chrámový – kapitulní poklad. Vždyť na rozdíl od jiných kapitul mezi stálými služebníky v seznamech z vrcholného stře-

Guvernér České národní banky představuje svatováclavský dukát na České národní pouti ve Staré Boleslavi.

Zlatý český dukát. Podrobný popis mince najdete na straně 3; Foto: Česká národní banka

dověku byl také zlatník. Husitské bouře i navzdory tomu, že příznivci kalicha ctili sv. Václava, znamenaly skoro úplný zánik zdejšího pokladu, stejně tak i kapituly.

Po započítání stavby chrámu Nanebevzetí Panny Marie, který se stal stánkem Palladia země české, došlo k obnovení poutí. Pak začaly do chrámového pokladu opět proudit dary od poutníků nejvznešenějších – císařů a císařoven – i od prostých lidí. V souvislosti s kultem milostného obrazu Panny Marie Staroboleslavské – Palladia, se kapitulní poklad rozdělil na dvě klenotnice. Jedna je umístěna v mariánské staroboleslavské svatyni a druhá ve svatováclavské bazilice.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V dalších dílech bychom se rádi podívali na mezigenerační vztahy. Vztahy mezi širší rodinou jsou totiž také velmi důležité. Děti a mládež se učí od rodičů i prarodičů nápodobou, aniž by si to uvědomovaly, a přebírají tak vzorce do svého života.

Inspirací nám mohou být různé biblické postavy. Jednou takovou biblickou postavou je Mojžíš. Jeho příběh od narození až po jeho smrt na hoře Nebo zná asi každý. Méně známá může být pro někoho „Mojžíšova píseň“. Je to Mojžíšův chvalozpěv a krásné vyznání víry: „Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý.“ (Dt 32, 3-4). Když Mojžíš vyslovuje toto vyznání víry, je na prahu zaslíbené země a také na prahu svého odchodu ze života. Bylo mu sto dvacet let, ale „zrak mu nepohasl“. (Dt 34,7) Tu schopnost vidět, skutečně vidět, vidět symbolicky mají starší lidé, kteří ve věcech dokáží vidět hlubší smysl.

Představme si, že by nám někdo položil tyto otázky:

1. Jak si představujete dobře prožitý den?
2. Co vám dělá během dne radost a potěšení?
3. Na co se těšíte?
4. Co je pro vás v této fázi života důležité?

Můžeme se na nad tím zamyslet. Jak by na tyto otázky asi odpověděl Mojžíš? Možná takto:

1. Pokud se mi podaří neztratit komunikaci s Bohem a zvládnou Hospodinovo slovo plnit a předávat ostatním lidem, je to prima den.
2. Radost mi dělá, když vidím, že i ostatní mají velkou důvěru v mocného a láskyplného Hospodina.
3. Těším se na medové koláče a až si je jednou dám u společného stolu se svým Stvořitelem.
4. Neztratit odvahu.

Představme si, že byste podobné otázky dali vašim dětem nebo vnoučatům. Představte si, že by mladí, kteří jsou na prahu života, měli odpovědět např. na tyto otázky:

1. Čeho všeho v životě chceš dosáhnout, jaké máš cíle?
2. Co chceš od života, aby byl hoden žítí?
3. Z čeho máš největší strach?
4. Jakou roli v tvém životě hraje rodina a přátelé?
5. Jaké osobní vztahy jsou v tvém životě důležité?

Mojžíš ve svém chvalozpěvu vyznává, že Bůh je pro něj pevná skála, že je věrný, spravedlivý a přímý. Aby se rodiče nebo prarodiče mohli takto ptát mladé generace, musí s ní mít nejprve pevný a láskyplný vztah, jako měl Mojžíš k Hospodinu. Pokud takový vztah mezi sebou obě generace vytvořily, může se rozvinout dialog, který bude oboustranně prospěšný. Starší uvidí odvahu a vize mladých, které ještě nesvazují překážky, a mladí mohou vidět moudrost a zkušenost, která je v sociálních sítích nepřenosná.

Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro rodinu

Setkání církevních muzeí v Nepomuku

V pondělí 14. října 2024 se ve Svatojánském muzeu v Nepomuku sešli zástupci církevních muzeí a dalších institucí na celostátním setkání.

Účastnili se zástupci Svatojánského muzea Nepomuk, Diecézního muzea Brno, Muzea církevního umění Plzeň, Svatohorského poutního muzea a dále hosté ze Šternberského, Želivského a Strahovského kláštera.

Prvním bodem programu byla mše svatá v kostele sv. Jana Nepomuckého, kterou celebroid biskup českobudějovický Mons. Vlastimil Kročil. Cílem společného jednání bylo sdílení důležitých informací a zkušeností pro fungování církevních muzeí. Hlavním tématem bylo zapisování sbírek do Centrální evidence sbírek (CES) a digitalizace. Letošní setkání bylo již druhé v pořadí, první setkání inicioval Mgr. Martin Motyčka, ředitel Diecézního muzea v Brně.

Štěpánka Kodýdková

Teologická fakulta zahájila nový akademický rok

Ve čtvrtek 26. září 2024 slavnostně zahájila nový akademický rok Teologická fakulta Jihočeské univerzity (TF JU). Letos přivítala fakulta 365 nových studentů. Přejeme jim, aby jejich studium bylo pro ně nejen zdrojem vědomostí, ale také radosti a osobního růstu.

Noví studenti se mohli během dne seznámit s činností všech čtyř kateder fakulty (tj. filosofie a religionistiky, pedagogiky, sociální a charitativní práce i katedry teologických věd). Mohli získat i užitečné informace o dalších součástech fakulty i celé Jihočeské univerzity a také o hlavních organizacích, se kterými fakulta spolupracuje.

Odpoledne od 16:00 hodin se konala imatrikulace v katedrále sv. Mikuláše, po které následovala mše VENI SANCTE celebrovaná pomocným biskupem českobudějovickým Mons. Pavlem Posádem.

Doc. Michal Opatrný, Dr. theol., děkan TF JU během imatriku-

lace řekl: „Těší mě, že zájem o naše studijní programy dlouhodobě roste. Pozorujeme nárůst zájmu nejen o denní, tzv. prezenční studium, ale tak mezi lidmi, kteří pracují a mají životní zkušenosti, a chtějí studovat dálkově, v tzv. kombinované formě. Všem bych chtěl k novému roku popřát, aby jim studium přinášelo radost a růst v oblasti osobní, intelektuální i duchovní. A protože jsme univerzita, přeji to nejen našim studentům, ale také nám vyučujícím, protože univerzita vždy spočívala ve společném poznávání a vzájemném učení.“

Petr Samec

Oprava kostela sv. Prokopa a sv. Jana Křtitele

V pátek 12. srpna 2024 byla zahájena rozsáhlá oprava kostela sv. Prokopa a sv. Jana Křtitele v Českých Budějovicích. Po dobu oprav bude pro veřejnost zcela uzavřen celý areál i hřbitov a v kostele se nebudou konat bohoslužby.

Projekt rekonstrukce zahrnuje obnovu vnějších fasád včetně kamenných prvků, odvodnění kostela a věže a opravu střech včetně krovů a klempířských prvků. V interiéru proběhne kompletní oprava elektroinstalace, oprava omítek, restaurování fresek (pocházejících z 15. století, z nichž některé překryté v pozdějším období renesance) a obnova kamenných prvků (především žebroví klenby). V presbytáři budou zrekonstruovány původně barevné okenní vitráže podle původních předloh. V lodi budou stávající vitráže ze 70. let 20. století pouze restaurovány.

Ohradní zdi a bývalého hřbitova se práce netýkají.

Celková hodnota projektu je 30,5 mil. Kč, z toho 95 % poskytne Integrovaný regionální program IROP (Integrated Territorial Investments – ITI). Projekt by měl být dokončen do 31. 12. 2025.

Historie kostela

Kostel sv. Prokopa a sv. Jana Křtitele je nejstarším kostelem ve městě České Budějovice. Byl postaven ještě před založením samotného královského města někdy v první polovině 13. století pro osadu Budějovice. Až do 2. poloviny 14. stol. byl také farním kostelem pro celé město České Budějovice.

Kostel je jednolodní, přestavěný pozdně goticky kolem roku 1461. Presbytář má pravouhlý závěr a na jeho severní straně je sakristie. Stropy kostela jsou klenuté, presbytář a sakristie mají křížovou klenbu s žebry posazenými na konzolách; loď byla původně plochostropá, ale druhotně byla vložena síťová klenba zaklenutá na přízděné vnitřní pilíře (v půdním prostoru nad klenbami je dosud patrná původní interiérová omítka). Pod kruchtou jsou náhrobní kameny ze 16. století. Na věži jsou umístěné dva nejstarší budějovické zvony z let 1546 (Sv. Jan a Prokop) a 1548 (Sv. Jan Křtitel).

V sedmdesátých letech 19. století proběhla regotizace chrámu.

Poslední úpravy proběhly v sedmdesátých letech 20. století, kdy byl celý interiér tzv. „očištěn“ od ne příliš hodnotného mobiliáře, čímž vynikla starobylá architektura chrámu.

Staroměstský hřbitov

Hřbitov kolem kostela se využíval od založení kostela až do roku 1889 a je na něm pohřbeno mnoho generací obyvatel města České Budějovice, včetně šlechticů a měšťanů a také čtyř českobudějovických biskupů (Jan Prokop Schaaffgotsche, Arnošt Konstantin Růžička, Josef Ondřej Lindauer a Jan Valerián Jirsík). Poslední pohřeb se zde konal 23. dubna 1889.

Petr Samec

Práce na opravě kostela byly zahájeny 12. srpna 2024.

Barokní varhany budou kvůli opravě demontovány a vrátí se na kůr až po dokončení stavebních prací.

Stěny presbytáře zdobí vzácné fresky z 15. století, z nichž některé byly „přemalované“ v období renesance.

Představujeme Dvůr naděje a zveme na jeho modlitební večery

Dvůr naděje, z.s. je nedávno založená organizace, která se zaměřuje na pomoc osobám závislým a/nebo závislostí ohroženým. Klade si za cíl osvobodit člověka od závislosti pomocí tří pilířů: každodenní prací, životem v komunitě a křesťanskou spiritualitou.

Dvůr naděje vychází z celosvětového hnutí **Fazenda da Esperança**, na které je přímo napojen osobou předsedy spolku P. Jana Mikeše. Ten jako dobrovolník pobýval v domech **Fazenda da Esperança** v Německu a v Brazílii.

Život v komunitě je pro Dvůr naděje stěžejní. Aby mohla probíhat rekuperace jednotlivých členů, je nutné dát jim pevný řád. Každý, kdo chce do Dvora naděje vstoupit a podstoupit rekuperaci, bude zde minimálně 12 měsíců, odevzdá na tu dobu mobilní telefon a bude se povinně účastnit (buť pasivně) každodenního programu. Kromě práce, která bude sloužit nejen pro obživu, ale také jako podstatný způsob zapojení do běžného života, bude důležitá spiritualita. Duchovní život komunity bude založený na společných modlitbách, především na modlitbě růžence a na adoraci. Každé ráno bude čteno „**Slovo na den**“ a zamyšlení. Důležité bude také večerní sdí-

Zveme na modlitební večery!

V tuto chvíli je však doba příhodná k modlitbě. Dílo, které by se započalo bez Boží pomoci, by nepřineslo žádný užitek. Proto se členové spolku rozhodli založit modlitební společenství, které se bude scházet 1x měsíčně v Českých Budějovicích v kostele Svaté Rodiny. Setkání bude vždy začínat mší svatou, po které bude následovat adorace. Dalšími částmi pak budou modlitba růžence a Slovo života, společné zamyšlení a následné sdílení. Společenství je otevřeno úplně všem, kteří se chtějí za dobré dílo Dvora naděje společně modlit. **Termíny nejbližších schůzek modlitebního společenství jsou 12. prosince a 9. ledna.**

Dvůr naděje, z.s.

Společenství života naděje

Modlitební večery pro lidi, kteří se chtějí osvobodit od závislosti,
pro jejich rodiny a blízké a pro všechny, kteří se chtějí společně modlit.

V KOSTELE SVATÉ RODINY
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
7. 11. 2024
12. 12. 2024
9. 1. 2025

Další termíny budou včas zveřejněny.

16:30 mše svatá
17:00 adorace
18:00 modlitba růžence
18:30 Slovo života, společné zamyšlení
a následně prostor pro sdílení,
konec cca 19:30

lení o tom, jak kdo „**Slovo na den**“ žil. Samozřejmě budou pravidelně slouženy mše svaté.

Biskupství českobudějovické je velice nakloněno myšlence vybudování komunitního domu ve své diecézi, proto zapůjčilo objekty bývalé fary a hotelu v Zátóni. Tyto nemovitosti však nebyly roky používané, proto budou po etapách rekonstruovány. Nyní, v první etapě, by se měl opravit tzv. Domeček, kde by Dvůr naděje zahájil svou činnost s prvními rekuperanty.

Na akci „**Loučení s prázdninami**“, která se konala 31. srpna ve výše zmíněném areálu v Zátóni, oznámil generální vikář David Henzl, že komunita bude sloužit jak pro laiky, tak pro kněze; dokonce na začátku by zde mělo být více rekuperovaných kněží.

Další informace a aktuality ze Dvora naděje budete průběžně nacházet na webu <https://dvurnadeje.cz/>

R. D. Mgr. Jan Mikeš